

overkomme det. Men det er urimeligt, at Fiskerne skal betale 20 Kr. for at skyde Ænder paa Søen i Efteraarsmaanederne.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle ganske korte Bemærkninger om Fredningsbestemmelserne. Efter min Mening indeholder de betydelige Fremskridt. Men jeg tror dog, det vil være muligt at indføre en noget større Ensartethed i Jagttiden for de forskellige Dyr, uden at man derfor behøvede at komme udenfor det Grundlag, som det meget kyndige Udvalg har beskæftiget sig med. Jagten begynder for 5 Kategoriers Vedkommende den 21. September, for en den 24., en den 15., for en anden den 18., for en den 1. Juli, to den 1. August, en den 11. August og en den 14. November. Jeg tror, det vilde have været muligt, og det vilde have lettet Lovens Gennemførelse i Praksis, at have noget mere samlede Datoer for Jagtens Begyndelse. Da en saa overvældende Del af Jagten falder i Efteraars-sæsonen, vilde det nok kunne lade sig gøre. Og den Forkortelse af Jagttiden for Harens Vedkommende, som ligger i, at man har flyttet Jagttidens Begyndelse til 24. September, tror jeg man kunde have taget i den sidste Ende, hvor jeg vilde have sat Pris paa, at man var gaaet meget videre og havde forkortet Jagttiden helt til 15. November. Den Harejagt, der finder Sted derefter, kunde meget vel undværes.

Der findes i Lovforslaget Bestemmelser om Dyr, der maa jages hele Aaret, og derunder nævnes af Pattedyr Grævlingen, Odderen og Egernet. Ud fra det Synspunkt, jeg har gjort gældende, er dette neppe berettiget. Jeg tror, at de Dyr, jeg her nævner, nu er saa sjældne her i Landet og gør saa ringe økonomisk Fortræd, at en Fredning vilde være forsvarlig, og hvis det er Meningen, at disse 3 Pattedyr fremdeles skal høre til vor Fauna, tror jeg, de burde være Genstand for en Fredning. De er det ikke, og desværre er den udmærkede Bestemmelse, hvorefter Ministeren kan frede visse Dyr, ikke saa omfattende, at han kan tage de Dyr med, som maa jages hele Aaret; den omfatter kun dem, der er fredet visse Tider, og Fredningstiden kan da udvides til at gælde hele Aaret. For denne Kategoris Vedkommende vil jeg ønske, at den højtærede Minister straks vil benytte den Myndighed, han her faar, overfor Fiskehejren, Aalekragen, Svanen og Vagtelen, maaske ogsaa overfor Musvaagen og Sangdroslen. For den sidstes Vedkommende ikke fordi der er Fare for, at den skal udryddes, eller at der skal blive for faa af dem, for det er heldigvis en temmelig almindelig Fugl i

vore Skove, Haver og Anlæg; men den burde absolut have været skilt ud fra de andre Drosler og ført ind under de Fugle, der er fredet hele Aaret. Den er ikke saa almindelig, at den kan gøre nævneværdig Skade, den spiser lidt Bær om Efteraaret, men lever ellers som andre Smaaafugle og hører til vore allermest yndede Sangfugle. Men Fiskehejren, Aalekragen, Svanen, Vagtelen, og jeg tror ogsaa, jeg tør sige Musvaagen, er saa sjældne her i Landet, at man knap nok kan regne dem med til vor Dyrbestand, og det er smukke Fugle, som det er en saa stor Fornøjelse at se paa, naar man en ganske enkelt Gang møder dem, at de burde være helt fredet. Jeg er selvfølgelig glad over, at de kommer ind under Fredningsbestemmelserne. For Fiskehejrens og Aalekragens Vedkommende ved jeg meget vel, at det er vanskeligt at faa Fredningen udvidet, fordi de, den Gang da de var her i Landet, i ret betydelig Grad var Fisketyve. Man satte Præmie paa deres Udryddelse, og det har ført til, at de er forsvundet. Aalekragen er faktisk forsvundet. Der staar i Betænkningen, at den vel ikke er Ynglefugl længere her i Landet, og den er det ganske sikkert kun yderst sjældent. Jeg saa for et Par Aar siden, at den havde ynglet paa Skarreklit, saa forsigtig var den, at den havde trukket sig helt derover; andre Steder yngler den neppe. Men at holde en 50 eller 100 Familier af Aalekrager her i Landet kunde dog ikke være uoverkommeligt, det maatte vi dog have Raad til. Og det ligger jo altid i Ministerens Haand, hvis disse Fugle begynder at formere sig og kommer igen — hvad i øvrigt er tvivlsomt, for naar først en Fugl er udryddet, kommer den vanskeligt igen —, saa straks at bekæmpe dem. Desuden drives Fiskeriet i vore Aaer, Søer, Fjorde og Have jo ikke saa rationelt som Blomster i et Bed, at man tager, hvad der er, saa ingenting bliver tilovers, hverken af den ene eller den anden Art. Det vil ikke være muligt at paavise med Tal, at en lille Bestand af Aalekrager her i Landet skulde kunne forringe Fiskernes Udbytte af deres Arbejde og stille dem mindre gunstigt økonomisk, end de ellers vilde være, thi dertil er Omraadet for stort og den Skade, disse Fugle kan gøre, for lille i Forhold til, hvad det her drejer sig om. Hvad Svanen angaar, ved jeg nok, at det er en morsom og interessant Jagt at jage Svaner om Vinteren, men disse Fugle er saa faa og saa sjældne, at de bør fredes helt. Det samme gælder Vagtelen. Der er ikke mange blandt Ornithologer eller Jægere, som ikke vil give mig Ret i, at man kan gaa Aar og Dag paa